

ската властъ. За да се издаде вестникъ въ Турция трѣбвало ферманъ, който се давалъ твърде мѣчно, съвършено произволно, съ подкупи и задължение да не се критикува режима. Следъ голѣми лутания Богоровъ успѣлъ да получи ферманъ, благодарение застъпничеството на бащата на Г. С. Раковски и на Хр. П. Тъпчилещовъ предъ българина Василики Великовъ отъ с. Върбица, заемащъ видна турска служба, който — следъ като му било обещано да му се плаща „годишно нѣщо си за това“ — извадилъ ферманъ на свое име¹⁾.

Богоровъ печатилъ отначало вестника си въ печатницата на Г. Дивитчиана, а отъ 16 октомврий 1848 г. въ собствена печатница, която купилъ съ помощи, събрани отъ рсдолюбиви българи, и я настанилъ въ Балкапанъ-ханъ²⁾.

„Цариградски вѣстникъ“ излиза седмично, 4 страници, форматъ 2⁰, абонаментъ за година 100 гроша за Цариградъ, за останалитѣ градове на Турция 130 гроша, а отвъдъ Дунава 150 гроша. Първитѣ 20 броя сѣ печатени съ църковно-славянски букви, а следващитѣ съ новобългарски. Богоровъ започналъ вестника си само съ 80 абонати³⁾. Презъ време на неговото редактиране тѣ не надминали 180⁴⁾.

Нѣмаме програмата на „Цариградски вѣстникъ“, тъй като бр. 1 не е запазенъ, обаче отъ съдържанието на следнитѣ броеве може да се допусне, че Богоровъ се е опиталъ да приложи програмата на „Българский Орелъ“, но не успѣлъ напълно. При все това, съдържанието на новия му вестникъ е било твърде разнообразно.

Условията, при които „Цариградски вѣстникъ“ е почналъ да излиза — строга турска цензура и спънки отъ страна на патриаршията — сѣ прѣчили на Богорова да отдѣли пошироко мѣсто за политико-обществени въпроси, да разисква по-обстойно и по-свободно въпроситѣ за даване църковни свободи на българитѣ, да бичува по-открито престѣпленията на гръцкото духовенство, да третира вътрешни въпроси. „Цариградски вѣстникъ“, отговаряйки на упрецитѣ на нѣкои срѣди, че не разглеждалъ обстойно българскитѣ работи, пише: „Както вси-те други вѣстници кои-то съществуватъ въ Богохранима та Отоманска Държава, тако и нашия должествува да проповѣдува всякога благодѣтелни-те дѣяния, важѣйшаго намъ Правителства, кое-то непрестанно ся радае за праведни-те закони и за благоденствие-то на свои-те вѣрни поданници“. (бр. 62., г. III. 1851). Така може да се обясни повече информационниятъ, отколкото идеенъ ха-

1) Г. С. Раковски, „Дунавски Лебедъ“, бр. 8. година I. 1860 г.

2) Начевъ: Новобълг. книга и печатното дѣло у насъ. Сб. Б. А. XV, стр. 86.

3) Цариградски вестникъ, брой 7, г. I, 1848 г.

4) Богоровъ: Живота ми, описанъ отъ менъ, стр. 8.